

„Една сполука толкози ненадѣйна направи да гледедатъ на Ментора като на чловѣкъ обыченъ и вдѣхновенъ отъ боговетъ. Ацестъ, движимъ отъ признателность, еви ны че много са бои за насъ, ако корабитѣ на Енея са върняхъ въ Сицилія. Той ни даде единиць корабъ за да са върнемъ безъ забава въ нашата с страна, обсыпа ны съ дарове, и ны подканяше да тръгнемъ за да преваримъ бѣдствіята които той предвиждаше. Но той не рачаше да ни даде нито кормчій нитето гребци отъ своя народъ, отъ страхъ за да не пострарадайтъ у бреговетъ на Гърція: той ни даде търговци Финикійцы (а), които като бѣхъ въ търговія съ сичкытъ народы на свѣта, немахъ отъ нищо да са боѣйтъ, и които щѣхъ да върнѣтъ назадъ кораба на Ацеста, когато ны оставяхъ въ Итака. Но боговетъ, които си играйтъ съ намѣреніята на чловѣцитѣ, ны заплавахъ за други опасности.

щахъ никога да съблекѣтъ умрѣлыя си неприятель, когато имъ оставяхъ време.

(а) а) Финикійцитѣ, на които Сидонъ и Тиръ на бреговетъ на Сирія бѣхъ главнытъ градове, правяхъ, въ дълбока древность, пространна търговія, и тѣхното мореплаваніе са простираше по сичкытъ морета.